

Finansministeriet uden Held. Finansministeriet har været saa opmærksom mod ham især at lade ham kalde her til Kjøbenhavn og lade ham undersøge af Invalidforsørgelsens Læge, og han har erklæret, at han ikke er saa svækket i sin Arbejdsevne, at der kunde være Tale om, at han kunde komme i Betragtning, og i Genhold dertil er hans Andragende blevet afvist. Han har nu indgivet et nyt Andragende, som jeg skal have den Ære, naar Forespørgslen er tilende, at indbringe til den høitærede Formand til videre Besørgelse til Finansudvalget, idet jeg nærer det Haab, at det skal faae et bedre Udfald her, da jeg kjender det høie Things Belvillie i den Slags Sager. Det er meget betegnende at se den stærrende Modsetning mellem Attesten fra Distriktlægen i Høstebro og Invalidelægens. Jeg skal tillade mig at oplæse enkelte Brudstykker af Lægeattesten. Jeg beder Thinget at undskylde, at jeg ikke læser den hele; det er af den gode Grund, at der findes Latin deri, og det kan jeg ikke læse og end mindre oversætte, men de, der ønske at læse Attesten helt igjennem, ville finde den til Tjeneste hos mig. Det, det hovedsagelig kommer an paa, er Lægens Udtalelse om, hvorledes denne Mand's Legemsfærlighed er. Han har i Slaget ved Sted 1850 mistet den fjerde Finger paa venstre Haand, og om den femte siger Lægen, at den er fuldstændig følelseløs, og han har, efter nyt Maal, udmåalt, hvormeget denne Haand er mindre end den høire. Jeg forstaaer ikke Betegnelserne for disse Maal, og jeg vil ikke gjøre mig skyldig i nogen Forvanskning, men jeg kan dog se, at der er taget nøjagtigt Maal, og saameget kan jeg forstaa, at han kommer til det Resultat, at den venstre Haand er betydelig mindre i Omfang end den høire. Saa siger han videre, at hans Arbejdsevne med venstre Arm er betydelig reduceret, uden at der er Udset til nogen Forbedring i en nær Fremtid. Saaledes meddeles Attesten den 7de Juli 1878, og nu siger han, at siden den Tid er Tilstanden endog stadig bleven ringere, saa at Kræfterne tabe sig; det er altsaa blevet daarligere med Manden. Det er nu besynderlig nok, at to autoriserede Læger kunne have et saa høist forskjelligt Syn paa en og samme Mand, og jeg faar uvilkaarlig Indtrykket af, at det ikke er med den bedste Villie til at yde ham Hjælp, at man har behandlet ham herinde. Jeg skal vel vogte mig for at anstille en stærk Kritik over Invalidforsørgelsens Læge; men jeg nævner bestandig denne Læge; thi jeg kan med min bedste Villie ikke se rettere end, at alle de Anker, man kan reise om utiltrækkelig Invalidforsørgelse, skrive sig fra Lægen. Jeg veed vel, at man skal ikke nævne Nogen uden at have konfirmerede Kjendsgjerninger, men da jeg nu har en saadan liggende strifslig for mig, maa det være en Undskyldning for, at jeg fremdrager et andet Tilfælde mundtlig, som jeg har Grund til at tro

forholder sig rigtigt. Jeg har hørt, at Invalidforsørgelsens Læge skal især udmærke sig ved at gaa paa Jagt efter dem, der allerede have Pension, for at undersøge, om ikke deres Tilstand skulde have forbedret sig saaledes, at man paa Grundlag deraf kan negte dem forsat Understøttelse, og det er kommet mig for Dre, at han har været saa heldig at faae fat paa en Mand's Kone i Mandens Gravereelse, og da han spurgte hende: „Naa, hvorledes har vi det saa?“ saa takkede hun Gud og sagde, jo, det var da blevet betydelig bedre, og at det i Liebliffet var godt, og at de vare vel tilfredse. Men nogle Dage efter gjøre Folkene den sørgelige Opdagelse, at Konens Sanddrubhed er bleven belønnet med, at den lille Understøttelse, Manden fik, er tagen fra dem. Jeg kan ikke konstatere det som en bestemt Kjendsgjerning, men jeg har ingen Grund til at tvivle om, at det forholder sig rigtigt, som jeg har sagt, og jeg fremdrager det, for at det høie Thing saavel som den høitærede Finansminister kunne komme til at anstille Betragtninger over, om en saadan Fremfærd mod en Invalid er passende. Jeg for min Person finder den i høi Grad upassende, og jeg veed ikke, hvorfra den Iver skriver sig, at man gaar saaledes, jeg havde nær sagt, i smaalig Detail. Om det af og til skulde hændes, at der blev givet en Understøttelse til en Mand, om hvem det efter den strengeste Kritik kunde siges, at han kunde undvære den, saa jeg ialtsald dette meget hellere, end at der skulde paavises blot en Æneste, hvem der med Rette kunde tilkomme en Understøttelse, som man af Brangvillie har negtet ham. Naar den høitærede Minister vil læse de Navne, der staa over denne Forespørgsel, vil han jo se, at den er filltet af Mænd fra de forskjelligste politiske Grupper her i Salen. Vi kunne ikke blive enige om, jvg havde nær sagt, noget politisk Spørgsmaal, ialtsald staa vi meget afvigende fra hinanden, men vi have dog kunnet samles om dette, og jeg tvivler ikke om, at ikke blot de, der have sat deres Navne paa Forespørgselen, men mange Andre ville kunne give værdifulde Bidrag ved at fremsøre Tilfælde af samme Beskaffenhed som dem, jeg har nævnt. Den hele Sag stiller sig for mig saaledes, at der maa ske en Forandring i dette Forhold. Om det skal ske ved en Revision af Loven, som ikke er ældre end 20de November 1876, eller om man kan skride ind ved en blot Omordning fra Administrationens Side, derom har jeg naturligvis ingen bestemt Mening. Men det er ogsaa en af de Ting, som jeg paa mine Medforespørgeres Vegne henstiller til den høitærede Finansminister. Mig er det ikke absolut om at gjøre, at man sætter Lovgivningsmagten i Bevægelse og forandrer Lovstederne, naar man ad anden Veie kan naae det Resultat, jeg ønsker. Jeg fremhæver dette bestemt som min og mine Medforespørgeres Mening. Vi have læst